

Ramon Llull

Laia Noguera

Per començar ja és difícil nominar-te, inventar l'expressió justa per concentrar-hi la força que visc en tu, quan te m'apropo. Però, i si dient-te et raptó, et prenc el color dels ulls o la brisa entre les branques? I si et congelo i et nego?

Tanmateix, puc estimar-te sense dir-te?

Et crido pel nom: aigua! Les fulles responen: tremolen. Els núvols passen. Et crido, roca!, xiprer! Un abellot s'embadaleix de flor en flor. Pluja!, hi torno, granit! Veig un camí que s'enfila.

On ets, si ets a tot arreu?

I on sóc jo? M'he de mirar per veure'm? M'atanso al camí. Ara no et vull nominar, sinó sentir. Paro les orelles i obro les mans. Darrere d'un arbust, tal vegada, o sota els meus peus.

Alguna cosa tremola: les fulles. Els núvols passen.

Que em digui la gent si sóc boja d'anar per tots els camins de tu, de tu, que no tens nom i t'esquincen les branques!

Ara plous. Et veig a la cara de l'aigua. Que em digui la gent que no entén la teva solidesa. Ha! Jo la sé. Darrere aquest arbust un abellot zumzeja i borina.

On ets, si ets a tot el temps?

M'he parat, no sé quan, al costat de l'arbust. Un abellot fimbria. La brisa entre les branques. No sé si sóc jove o vella. Tal vegada tot és vibració: zumzeig dels cossos. Tal vegada no hi ha centre.

El temps que triga la gota a desfer-se al tel de l'aigua. El temps en què la campana encara vibra. El temps de la caiguda de la fulla. El temps de comprendre't, concèntric.

On ets, si ets més enllà de ser?

Continuo el camí d'anar per tu, però ara ja no et busco: només et vull recordar. Com més et recordo, més oblidó el sac cantellut que porto a sobre. M'oblidó de tot i de mi i esdevinc el cor de les coses: la gota de pluja, la fulla del xiprer, el núvol que passa.

Qui sóc? Sóc tu? El meu nom és Qui et vol, Qui et cerca, Qui et té, Qui t'és.

Que em digui la gent que on paro i què faig. Visc en tu quan visc en mi. Tremolen les fulles i un núvol es desfà lentament.